

ὑπόδειγμα ἑλληνίδος γυναικός, τύπος ἰδεώδης συζύγου, μητρός, οἰκοδεσποίνης, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δικαιοῦνται νὰ ὑπερηφανεύωνται ὅτι ἀποτελοῦν οὐ μόνον τὸν θρίαμβον τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ τὸ κρηπίδωμα τῆς κοινωνικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας τὴν ἀσφαλεστέραν ἐγγύησιν. Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ γνωρίσουν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πολυτίμον ἐκείνην ὑπαρξιν, δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ ποία τρυφερότης αἰσθήματος καὶ εὐγένεια ψυχῆς καὶ κάλοκαγαθία ἀπειρος ἠκτινοβόλει εἰς τὴν μορφήν, εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰς σκέψεις, εἰς τοὺς τρόπους, καὶ εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῆς ἐν γένει, παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἦτο ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκεῖνα τὰ ὄνειρώδους καλωσύνης καὶ ἐρασμιότητος, τὰ ὅποια νομίζει τις ὅτι μᾶς ἀποστέλλει ἐνίοτε ἡ θεία Πρόνοια, διὰ νὰ μᾶς δροσίξουν τοὺς πόνους, διὰ νὰ ἐξευγενίζουν τὴν ζωὴν, διὰ νὰ μᾶς φέγγουν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, διὰ νὰ μᾶς βωννύουν εἰς τὸν πολύμοχθον ἀγῶνα τῶν γητῶν βασάνων. Ἡ παρουσία τῆς διέχεε γλυκεῖαν τινὰ λάμψιν γύρω τῆς, ἀκτίνας παραμυθίας, χαρᾶς, εὐτυχίας. Μὲ τὸ αἰώνιον ἀγγελικὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀσκοῦσα ἐν κρυπτῷ καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μετριοφροσύνης τὸ ἔργον τῆς εὐποιίας, συμμετέχουσα διὰ τῆς ἀγαθῆς τῆς καρδίας εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀγαλλιᾶσεις τῶν ἄλλων, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐνεσάρκωνε καὶ ἐξεπροσώπει κάποιον ἀγαθὸν ἄγγελον ἐντεταλμένη νὰ καθιστᾷ εὐτυχεῖς ὅσους συνήντα εἰς τὴν τροχίαν τῆς ἀγαθοποιῶ ἐπαγρυπνήσεώς τῆς. Ὁ λαὸς τῆς Πυλίας, ὅστις τοσάκις ἔλαβε δείγματα τῆς ἀγαθότητος καὶ εὐγενείας τῆς, τὴν ἐλάτρευε. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ θάνατός τῆς, ὅταν ἔφθασε ὡς κεραυνός τὸ πικρὸν μήνυμα κάτω ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγαπητὴν ἐπαρχίαν τοῦ πεφυλημένου συζύγου τῆς, ἐπλήγωσε ὄλων ἀνεξαίρετως τὰς καρδίας, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων. Θὰ μείνη ἀξιολογημένον καὶ χαρακτηριστικὸν τὸ πάνδημον πένθος τὸ ἐκδηλωθὲν ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τῆς ἀγαστῆς δεσποίνης. Καὶ δικαίως ἡ Πυλία, ὅπως καὶ ἡ Παρνασσίς, ὅπως καὶ ἡ πρωτεύουσα, ἀπώλεσαν μίαν χαρὰν καὶ ἐν ἐγκαλλώπισμά των ἐν τῷ προσώπῳ τῆς πολυκλαύστου Ἑλένης.

Ἄτυχῶς εἶνε τόσο ἀνεξιχνίαστα καὶ ἀκατάληπτα τὰ βουλευόμενα τῆς Προνοίας, ὥστε νὰ παραμένῃ θλιβερὸν αἰνιγμα ὁ ἀδικος θάνατος τῶν ὠραίων, τῶν ἐκλεκτῶν, τῶν εὐγενικῶν πλασμάτων τῆς, τὰ ὅποια τὴν ἀναπληροῦν προσκαίρως ἐδῶ κάτω εἰς τὸν κόσμον τῶν θλίψεων καὶ τῆς οὐδύνης, καὶ τὰ ὅποια, καταυγαζόμενα μὲ κάτι τι τὸ ἰδανικόν, ἔρχονται ὡς ὄνειρα καὶ φεύγουν ὡς γλυκεῖαι ἀπιθανότητες, διὰ νὰ μᾶς ἀφήσουν σκοτεινότερον γύρω μας τὸ κενόν, τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἐρημίαν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐάν, διὰ νὰ κάμνωμεν καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους, ἐθυσιάζαμεν ἐλάχιστον μέρος τῶν ὧσων ἐξοδεύομεν διὰ νὰ κάμνωμεν κακὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, πόσον εὐμορφώτερος καὶ γλυκύτερος θὰ ἦτο ὁ βίος καὶ πόσον εὐτυχισμένοι θὰ εἴμεθα ἐν μέσῳ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῆς ἀγάπης καὶ καλωσύνης.